

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER, provincie West-Vlaanderen, er zitting houdende, wijzende in correctionele zaken, negende kamer met één rechter, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

geboren
wonende te
slagersgast,

Verdacht van:

A. te

in de periode van 1 januari 2003 tot 11 juni 2003:

Bij inbreuk op de artikelen 1,2,5 en 9 van de besluitwet dd. 28 februari 1947 betreffende de beteugeling van de sluikslachting en van de handel in van deze slachtingen voorkomend vlees en vet (B.S. 12 maart 1947) een rund, een varken of een paard op onwettige wijze te hebben geslacht of doen slachten, namelijk een niet gekend aantal dieren, minstens twee varkens.

B. te

op 11 juni 2003:

Bij inbreuk op de artikelen 1,2 17, 18, 19, 20, 23 § 1, 2°b, 25 en 26 van de dierengezondheidswet dd. 24 maart 1987 (BS 17 april 1987) als verantwoordelijke voor zijn dieren, de registratie en de identificatie niet uitgevoerd of gehandhaafd te hebben en de bescheiden voorgeschreven bij art. 17 en 18 niet te hebben voorgelegd, namelijk door bij inbreuk op de artikelen 1,2, 7§1 en 26 en 39 van het K.B. dd. 08.08.1997 betreffende de identificatie, de registratie en de toepassingsmodaliteiten voor de epidemiologische bewaking van de runderen

a) als verantwoordelijke nagelaten te hebben, wanneer een rund één oormerk verloren heeft, onverwijld over te gaan tot de bestelling van een oormerk dat hetzelfde officieel nummer draagt en een kenmerkingsnummer (art. 2 en 7 §1)

b) als verantwoordelijke nagelaten te hebben, vanaf ontvangst van het oormerk, onmiddellijk over te gaan tot het hermerken of beroep te doen op de agent van een vereniging om over te gaan tot het hermerken overeenkomstig § 1 (art. 2 en 7 §1).

C. te

op 11 juni 2003:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 17, 18, 19, 20, 23 § 1, 2^b, 25 en 26 van de diergezondheidswet dd. 24 maart 1987 (BS 17 april 1987) als verantwoordelijke voor zijn dieren, de registratie en de identificatie niet uitgevoerd of gehandhaafd te hebben en de bescheiden voorgeschreven bij art. 17 en 18 niet te hebben voorgelegd, namelijk door bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 20 en 26 en 39 van het K.B. dd. 08.08.1997 betreffende de identificatie, de registratie en de toepassingsmodaliteiten voor de epidemiologische bewaking van de runderen als verantwoordelijke, uitgezonderd de vervoerder, nagelaten een register bij te houden.

D. te**, in de periode van 1 januari 2003 tot 11 juni 2003:**

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 37, 56 en 59 van het decreet van de Vlaamse Raad van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, afvalstoffen te hebben achtergelaten of te hebben verwijderd in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan in casu door het transporteren van dierlijk afval naar een beenhouwerij in plaats van naar en erkende verwerkingsinrichting en door het opslaan van dierlijk afval van derden op de eigen inrichting.

E.

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.6°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur – en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van en onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie, voorzover deze functiewijziging voorkomt op een door de Vlaamse regering op te stellen lijst van de vergunningsplichtige functiewijzigingen

Terzake op het perceel kadastraal gekend onder

, met een oppervlakte van 28a75ca, gelegen te
eigendom van , wonende op
bovenvermeld adres, krachtens een akte van verdeling, verleden door het ambt van notaris
op 2 juli 1990, met name:

E.1. te**2003 tot 11 juni 2003:****op een niet-gekend tijdstip in de periode van 1 januari**

door het ombouwen van een stal (landbouw) naar een gebouw bestemd voor handels-,
industrie- en ambachtsruimte zonder voorafgaandelijke schriftelijke
stedenbouwkundige vergunning

Vonnis nr.

dd.

13 03 2006

E.2. te

) in de periode van 11 juli 2003 tot heden:

het instandhouden van de onder E.1. vermelde functiewijziging, uitgevoerd zonder voorafgaandelijke, schriftelijke stedenbouwkundige vergunning

F. te

in de periode van 1 januari 2003 tot 11 februari 2005:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4§1, 39§1.1° en 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 1 en 5 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste klasse of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, met name het exploiteren van een slachthuis, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 45.1.a), nl. slachthuizen en private slachterijen voor slachtdieren andere dan pluimvee en konijnen (eerste klasse)

Vonnis nr.

dd.

13 03 2005

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagde.

Gehoord de heer , substituut-Procureur des Konings, in zijn samenvatting en conclusie in de nederlandse taal.

Aangezien de beklaagde, alhoewel behoorlijk gedagvaard, ter terechtzitting niet verschijnt.

VERBETERING VAN DE DAGVAARDING:

De rechtbank stelt vast dat de dagvaarding dient te worden verbeterd door:

in de tenlastelegging sub E., waar staat "eigendom van " te lezen als "eigendom van ";

in de tenlastelegging sub E.1., waar in de misdrijfperiode staat "1 janurari 2003" te lezen als "1 januari 2003".

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

I. Tenlastelegging A.

1.1. De beklaagde wordt vooreerst vervolgd om te in de periode van 1 januari 2003 tot 11 juni 2003 bij inbreuk op de besluitwet betreffende de beteugeling van de sluikslachting een niet gekend aantal dieren, waaronder minstens twee varkens, op onwettige wijze te hebben geslacht.

1.2. Dienaangaande verhoord, bekende de beklaagde letterlijk (stuk 8): 'De resten van de varkenskoppen welke buiten aanwezig zijn, is afkomstig van een slachting van twee varkens bij een landbouwer. Deze plaats wens ik niet kenbaar te maken. Het was een varken voor de landbouwer zelf en een voor mij persoonlijk. De verwerking van die twee koppen is ook voor mij. Er bestaan ook geen slachtbewijzen voor de uitvoering van dat slachten. Ik heb ook geen faktuur gemaakt voor dit slachten. Ik bezit geen slachtschiettoestel. Ik maak gebruik van de hamer.' Aan de hand van die eigen bekentenis is de tenlastelegging naar genoegen van recht bewezen.

Vonnis n°

dd. _____

2. Tenlasteleggingen B. en C.

2.1. Daarnaast legt het openbaar ministerie de beklaagde ten laste om te _____ bij inbreuk op de diergezondheidswet en het KB d.d. 8 augustus 1997, op de wijze en in de periodes zoals nader in de dagvaarding omschreven, nalatig te zijn geweest met betrekking tot de oormerken van dieren (tenlastelegging B.) en het bijhouden van een register (tenlastelegging C.).

2.2. Bij een inspectie op 11 juni 2003 door de ambtenaren van het FAVV werd er vastgesteld dat er op het bedrijf van de beklaagde 1 kalf aanwezig was zonder oormerken, evenals 5 runderen met slechts een oormerk (stuk 27). De beklaagde gaf ook in zoveel woorden toe dat hij het register niet altijd onmiddellijk invulde (stuk 30). Tenlasteleggingen B. en C. zijn daarmee afdoende bewezen.

3. Tenlastelegging D.

3.1. Voorts wordt de beklaagde geïnviseerd om bij inbreuk op het afvalstoffendecreet te _____ in de periode van 1 januari 2003 tot 11 juni 2003 dierlijk afval te hebben getransporteerd naar een beenhouwerij in plaats van naar een erkende verwerkingsinrichting en om dierlijk afval van derden te hebben opgeslagen op de eigen inrichting.

3.2. Hoger reeds werd er vermeld dat er resten van varkenskoppen werden aangetroffen ter plaatse bij de beklaagde (stuk 8). Langs de achterzijde van het bedrijf vond men tevens beenderen van dieren terug (stuk 19). Tenlastelegging D. is bewezen.

4. Tenlastelegging E.1. en E.2.

4.1. Het openbaar ministerie vervolgt de beklaagde daarenboven wegens bouw misdrijven door een stal te hebben omgebouwd naar een gebouw bestemd voor handels-, industrie- en ambachtsruimte zonder voorafgaandelijke vergunning (tenlastelegging E.1.), evenals om deze functiewijziging vervolgens in stand te hebben gehouden (tenlastelegging E.2.).

4.2. Qua feitelijke achtergrond kan er verwezen worden naar de overweging infra onder punt 5.2. Dergelijke inrichting staat wel degelijk synoniem met het ombouwen tot een ambachtsruimte en dus met een functiewijziging, nu het vroeger enkel een stal betrof en daar er thans een frigoruumte en werkplaats werden geïnstalleerd. Dergelijke werkwijze is beslist strijdig met het gegeven dat de locatie was gelegen in agrarisch landschappelijk waardevol gebied (stuk 22). Tenlastelegging E.1. is bewezen in hoofde van de beklaagde en dit spijts hij niet de eigenaar is van het onroerend goed waarop de bouwovertredding werd gepleegd. De strafbaarheid rust immers op de persoon die de wederrechtelijke handeling stelt of heeft gesteld en dit hoeft niet per se de eigenaar te zijn

Vonnis nr.

dd.

(Corr. Antwerpen, 17 februari 2004, *T.M.R.*, 2005, 227).

4.3. Artikel 146, derde lid DRO luidt als volgt: '*De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg*'.

Deze wet is van toepassing op hangende misdrijven en vormde volgens één strekking in de rechtspraak een loutere strafuitsluitende verschoningsgrond (Gent, 10de kamer, 10 oktober 2003, nr.92943, *onuitgegeven*), zodat de rechtbank er toe gehouden was om deze desnoods ambtshalve toe te passen (VAN DEN WYNGAERT, C., *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht in hoofdlijnen*, Maklu, Antwerpen, 2003, p.224).

Volgens een tweede strekking (Dendermonde, 15 oktober 2003, *R.W.*, 2004-2005, 513-514) die aansluiting zocht bij de parlementaire voorbereidingen van het desbetreffende artikel van het decreet werd door artikel 146, derde lid DRO, het instandhoudingsmisdrijf evenwel gedepenali-seerd (BOES, M., *Notarieel bestuursrecht*, Acco, Leuven, 2004-2005, p.80 en GHYSELS, J., *Instandhoudingsmisdrijf stedenbouw: afgeschaft of niet?*, *NjW*, 2004, p.1303-1306). M.a.w. de strafsanctie geldt niet langer voorzover aan bepaalde voorwaarden niet is voldaan, namelijk het niet behoren tot één der categorieën van overtredingen aldaar opgesomd (FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., *Handhavings- en verjaringsdecreet ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Larcier, Brussel, 2004, p.15, nr.21). Of nog: het instandhoudingsmisdrijf is opgeheven, maar het blijft bij wijze van uitzondering bestaan in de drie opgesomde gevallen. De rechtbank sluit zich aan bij deze stellingname, nu deze effectief het meest lijkt overeen te stemmen met de wil van de decreetgever, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen. Zie o.a. *Parl.St.VI.Parl. 2002-03*, nr.1566/7, p.4, 11-12, 15, 17, 23 en 26 met voornamelijk als spreker G. KINDERMANS en in het bijzonder *Parl.St.VI.Parl. 2002-03*, nr.1566/7, p.38: "De minister herinnert er aan dat het de bedoeling van het voorstel van decreet is een bouwmisdrijf niet langer meer te beschouwen als een voortdurend misdrijf en de strafbaarstelling van de instandhouding te schrappen."

Bij arrest nr. d.d. 22 juli 2004 (rolnummers) heeft het Arbitragehof echter geoordeeld dat artikel 146, derde lid DRO een schending uitmaakt van artikel 10, 11, 12 en 14 van

13 03 2008

Vonnis nr. _____

dd. _____

de Grondwet (Arbitragehof nr _____, 22 juli 2004, *NjW*, 2004, 1274). Daar waar het begrip 'ruimtelijk kwetsbare gebieden' beantwoordt aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen, geldt dit niet voor de twee andere gevallen 'onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden' en 'ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften'. Deze laatste hebben naar het oordeel van het Arbitragehof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren.

In het licht van het quasi eensluidend advies van de Raad van State dat destijds de wijziging op dat punt van het DRO voorafging (*Parl.St.VI.Parl.*, 2002-03, nr.1566/4, p.10) hoefde deze zienswijze van het Arbitragehof nauwelijks verbazing te wekken.

In die omstandigheden speelde, overeenkomstig artikel 26 paragraaf 2, derde lid, 1° van de Bijzondere Wet Arbitragehof, een van de algemene uitzonderingsgronden die het geadieerde rechtscollege toelaat om - precies gelet op het identieke onderwerp van de gebeurlijke prejudiciële vraag - afbreuk te doen aan de principiële verplichting om ze opnieuw te stellen.

Uit artikel 26 paragraaf 2, derde lid, 1° van de Bijzondere Wet Arbitragehof, in samenhang gelezen met artikel 28, volgt verder dat een rechtscollege waarvoor dezelfde grondwettigheidsvraag wordt opgeworpen, zich, in de regel, moet voegen naar de oplossing die het Arbitragehof heeft gegeven aan een vraag met hetzelfde onderwerp. Bijgevolg dienen de andere rechtscolleges dan datgene dat de prejudiciële vraag heeft gesteld, evenals hetzelfde rechtscollege dat in een andere identieke zaak uitspraak doet, zich niet meer telkens opnieuw tot het Arbitragehof te wenden (ALEN, A. en MEERSSCHAUT, F., *De prejudiciële vraagstelling aan het Arbitragehof*, 38, nr.65, in ALEN, A. en LEMMENS, P. (ed.), *Staatsrecht*, Themis, Brugge, Die keure, 2003).

Dientengevolge confirmeerde de rechtbank zich bij het beoordelen van de strafvordering in het relatief recente verleden reeds inhoudelijk aan het antwoord op de prejudiciële vraag, zoals blijkt uit het voormelde arrest van het Arbitragehof d.d. 22 juli 2004, zonder dat zij de mening was toegedaan dat er nood was om de vraag thans andermaal te stellen.

Dit nam evenwel niet weg dat het bewuste arrest nog ruimte liet voor twee interpretaties: ofwel las men het arrest zo dat artikel 146, derde lid DRO in zijn totaliteit onwettig is, ofwel werd rekening

Vonnis nr. _____ dd. _____

gehouden met de overweging die de eerste van drie uitzonderingsbepalingen uitdrukkelijk grondwettig acht. Deze laatste these verdiende de voorkeur (VAN HEUVEN, D. en BELEYN, J., Verjaring van stedenbouwmisdrijven, *NjW*, 2004, 1271-1273 en FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., *o.c.*, p.28, nr.46).

Immers, het Arbitragehof had het principe van depenalisering van het in stand houden van wederrechtelijk uitgevoerde handelingen, werken of wijzigingen niet ongrondwettig bevonden. Het Hof had evenmin de strafbaarstelling van het in stand houden van dergelijke werken, handelingen en wijzigingen *in ruimtelijk kwetsbare gebieden* ongrondwettig bevonden, maar het had de ongrondwettigverklaring van artikel 146, derde lid DRO enkel en alleen gesteund op de ongrondwettigheid van de twee andere delictsomschrijvingen. Bovendien staan de verschillende onderdelen van de litigieuze handeling - zijnde artikel 146, derde lid DRO - in casu niet in een dergelijke relatie tot elkaar dat het ene onderdeel het andere bepaalt en het artikel aldus een geheel uitmaakt, maar veeleer kunnen in de kwestieuze bepaling onderscheiden gedeelten worden geïdentificeerd die ervan kunnen worden afgezonderd (voor een grondige analyse in die zin: LUST, S., *Recente ontwikkelingen in het ruimtelijk ordeningsrecht: handhaving door de rechter*, 22-24, nr.34, in BOES, M. (ed.), *Administratief recht*, Themis, Brugge, Die keure, 2004).

Aldus moest worden aangenomen dat artikel 146, derde lid DRO gedeeltelijk overeenind was gebleven en in beginsel in die mate nog kon worden toegepast. Zodoende bleef de instandhouding van wederrechtelijk uitgevoerde handelingen, werken en wijzigingen gedepenaliseerd, behalve ingeval ze zich situeren in ruimtelijk kwetsbare gebieden, en enkel in dat geval is er nog sprake van een instandhoudingsmisdrijf. Intussen had ook het Hof van Cassatie overigens aansluiting gezocht bij deze stelling door te oordelen dat het voormelde arrest van het Arbitragehof niet onverenigbaar was met de wil van de decreetgever en dat artikel 146, derde lid DRO 'inzoverre haar rechtskracht behoudt' (Cass., 23 november 2004, _____), zoals o.a. nader besproken in FLAMEY, P. en BOSQUET, J., *Instandhoudingsmisdrijf inzake stedenbouw: niet langer strafbaar*, *NjW*, 23 februari 2005, 218-223).

In een navolgend arrest van 19 januari 2005 heeft het Arbitragehof echter de discussie definitief in die voormelde zin beslecht. Dit keer betrof het een vernietigingsarrest waarbij zowel de woorden 'voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden' als de woorden 'voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan

Vonnis nr.

dd.

of plan van aanleg' werden vernietigd. Er werd aldus definitief geoordeeld dat enkel de omschrijving van strafbare instandhouding in ruimtelijk kwetsbare gebieden voldoet aan het legaliteitsbeginsel. De essentiële consequentie die daaraan dient verbonden te worden is dat de strafvordering voor alle instandhoudingsdelicten is vervallen, behoudens voor deze die betrekking hebben op strafbare handelingen, werken of wijzigingen gelegen in ruimtelijk kwetsbare gebieden.

4.4. In casu heeft de beklaagde evenwel de stal omgebouwd tot werkplaats en frigoruimte in een zone die volgens het gewestplan (K.B. 14 augustus 1979) gelegen is in een agrarisch landschappelijk waardevol gebied (zie o.a. stuk 22).

Het Hof van Cassatie heeft relatief recent echter geoordeeld (Cass., 22 februari 2005, *T.M.R.*, 2005, 195) dat 'een landschappelijk waardevol agrarisch gebied' wel degelijk 'een agrarisch gebied met bijzondere waarde' is en aldus kan gelijk gesteld worden met een ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, vierde lid DRO (zie ook: Gent, 8 oktober 2004, *T.R.O.S.*, 2004, 188-190).

Artikel 10, 11 en 15 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, luiden respectievelijk als volgt:

Art. 10. (...) Het landelijk gebied: (...) Zo de agrarische gebieden, de bosgebieden of de groene ruimten niet op het plan zijn afgelijnd, of onder voorbehoud van de hierna onder nrs. 4.1, 4.2 en 4.3 volgende bijzondere bepalingen betreffende deze zones, worden enkel die handelingen en werken toegestaan, welke noodzakelijk zijn voor het behoud van de huidige bestemming.

Art. 11. (...) De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven (...).

Art. 15. (...) Voor landelijke gebieden kunnen volgende nadere aanwijzingen worden gegeven:

(...) De landschappelijke waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen.

In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen.

Deze artikelen dienen in onderlinge samenhang te worden gelezen, hetgeen impliceert dat in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied de facto aan twee onderscheiden criteria moet worden voldaan (in die zin: Corr. Gent, 25 mei 2004, *T.M.R.*, 2005, 115-116):

- (i) een planologisch: de werken dienen in overeenstemming te zijn met de bestemming van het gebied;
- (ii) een esthetisch: de schoonheidswaarde van het gebied dient gerespecteerd te worden.

Door wettelijk nader te omschrijven wat voor bepaalde gebieden onder 'waardevol' hoort begrepen te worden, heeft de wetgever naar het oordeel van de rechtbank aan die gebieden meteen ook minstens op impliciete wijze een 'bijzondere waarde' toegedicht. In die zin is het voormelde arrest van het Hof van Cassatie dus plausibel te noemen.

4.5. Zoals hoger reeds overwogen, is het instandhoudingsmisdrijf in zoverre gepleegd in ruimtelijk kwetsbare gebieden - hier onder de vorm van agrarisch landschappelijk waardevol gebied - op heden nog steeds onverkort strafbaar gesteld. Dit geldt bijgevolg evenzeer voor het instandhoudingsmisdrijf zoals vermeld in de dagvaarding lastens de beklaagde. De tenlastelegging E.2. is zodoende afdoende bewezen.

5. Tenlastelegging F.

5.1. Tot slot legt men de beklaagde ten laste om te in de periode van 1 januari 2003 tot 11 februari 2005 bij inbreuk op het Milieuvergunningsdecreet en VLAREM I zonder voorafgaandelijke en schriftelijke vergunning, een slachthuis en private slachterij voor slachtdieren andere dan pluimvee en konijnen, te hebben geëxploiteerd.

Vonnis nr. _____

dd. _____

5.2. De feitelijke toestand die het voorwerp uitmaakte van een inspectie door het FAVV op de hoeve van de beklaagde laat zich samenvatten als volgt: er was o.a. een ingerichte werkruimte (met ongekuiste vleesmolen) en een frigoruimte. Langs de achterzijde was er aan de muur de motor van een koelinstallatie bevestigd (zie foto's stuk 15 t.e.m. 18). Dergelijke infrastructuur kan bezwaarlijk anders geïnterpreteerd worden dan als een de facto inrichting van een private slachterij. De beklaagde beschikte in die optiek nochtans niet over een vergunning. Tenlastellegging F. is bewezen.

II. Eenheid van opzet

2.1. Er dient de beklaagde een afzonderlijke straf te worden opgelegd voor de feiten sub **A.**, gelet op het bepaalde in artikel 5 van de besluitwet van 28 februari 1947 betreffende de beteugeling van de sluikslachting.

2.2. De beklaagde pleegde de feiten sub **B.**, **C.**, **D.** en **F.** met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

2.3. De beklaagde pleegde de feiten sub **E.1.** en **E.2.** met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

III. De straftoemeting

3.1. De beklaagde is _____ jaar en hij beschikt nog over een blanco strafregister. Gelet op het feit dat hij ter zitting niet aanwezig was, noch vertegenwoordigd, wordt de rechtbank voor het overige evenmin in staat gesteld om rekening te houden met diens sociale en economische achtergrond.

3.2. Wat de milieurechtelijk gerelateerde inbreuken betreft kan de rechtbank enkel vaststellen dat de beklaagde zich heeft bezondigd aan verregaande eigenrichting. Hij onttrok zijn bedrijfsmatige exploitatie immers in alle opzichten aan externe en maatschappelijke controle door alle vereiste milieubepalingen te negeren en verder op illegale wijze varkens te slachten en onregelmatigheden te plegen (o.a. met oormerken en vergunningsregister) aangaande de op zijn bedrijf aanwezige runderen. Dergelijke attitude is manifest in strijd met het algemeen belang van de voedselveiligheid.

3.3. Aangaande de inbreuken op het DRO dient voorts vooraf overwogen te worden dat luidens artikel 4 DRO de ruimtelijke ordening gericht is op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit.

De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt. In casu heeft de beklaagde nochtans - zoals hoger reeds is gebleken - onmiskenbaar gehandeld in weerwil met die principes.

3.4. Gelet op wat voorafgaat, behoort de beklaagde voor wat betreft tenlastelegging A. een strenge bestraffing onder de vorm van een gevangenisstraf en een geldboete opgelegd te worden. Sluikslachting is immers vanuit het oogpunt van de voedselveiligheid een ernstig misdrijf zoals geïllustreerd wordt door artikel 1 en 2 van de besluitwet van 28 februari 1947 dewelke achtereenvolgens bepalen:

Met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar worden gestraft zij die een rund, een varken of een paard, op onwettige wijze geslacht hebben of doen slachten.(...)

De rechter die voor een inbreuk op artikel 1 een veroordeeling uitspreekt, legt daarenboven een geldboete op ten laste van den veroordeelde, indien hij op het oogenblik van het misdrijf de meester van het dier was, hetzij als eigenaar, hetzij als regelmatige bezitter, hetzij als onregelmatige houder.

Deze geldboete zal voor ieder geslacht dier bedragen, hetzij:

1° voor het paardenras: 100.000 frank;

2° voor het runderras met uitzondering van de kalveren: 50.000 frank;

3° voor het varkensras: 15.000 frank;

4° voor de kalveren: 10.000 frank.

Het delict van sluikslachting kan evenwel naast een gevangenisstraf slechts met geldboete worden bestraft, zo de dader handelde uit winstbejag en daarenboven op het oogenblik van het misdrijf meester was over het dier. Beide voorwaarden moeten vervuld zijn (Cass., 19 januari 1948, Pas.,

Vonnis nr. _____ dd. _____

_____ ; Cass., 4 oktober 1948, *Pas.*, _____ ; Cass., 6 april 1949, *Pas.*, _____ ; Cass., 12 december 1949, _____). Uit de eigen verklaring van de beklaagde (stuk 8) komt evenwel tot uiting dat slechts een van de twee door hem bij de landbouwer geslachte varkens voor hemzelf bestemd was en het andere bij de landbouwer in kwestie bleef. Zodoende had de beklaagde het eigendomsrecht over dat ene voor hemzelf bestemde varken ingevolge voorafgaande wilsovereenstemming reeds verworven op het moment dat hij de slachting uitvoerde. In die zin was hij eigenaar, minstens regelmatige bezitter over dat varken zodat hem daarvoor de in artikel 2 van de besluitwet geviseerde boete dient opgelegd te worden. Anders is het nochtans gesteld voor wat betreft het tweede varken dat van meetaf aan ter plekke voor de landbouwer bestemd bleef, zodat de beklaagde ten overstaan van dat dier op geen enkel moment fungeerde als eigenaar, regelmatige bezitter of onregelmatige houder.

3.5. Daarnaast legt de rechtbank de beklaagde een substantiële geldboete op voor de overige tenlasteleggingen teneinde hem bij te brengen dat enerzijds milieurechtelijke inbreuken en anderzijds inbreuken op de ruimtelijke ordening niet zonder maatschappelijk gevolg kunnen gelaten worden.

3.6. De tenuitvoerlegging ervan kan evenwel - althans wat de aan inbreuk A. te relateren gevangenisstraf betreft - met uitstel worden toegestaan. De beklaagde voldoet daartoe aan de wettelijke toepassingsvoorwaarden, nu hij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf - zelfs met uitstel - van méér dan twaalf maanden en er zich anderzijds geen veroordeling opdringt van straffen met meer dan vijf jaar.

DE HERSTELMAATREGEL:

1. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft op 20 augustus 2003 (ontvangen op het parket op 25 augustus 2003) zijn herstellvordering ingeleid, dewelke er toe strekte de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen en dit onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag.
2. Thans blijkt echter dat op 17 augustus 2005 door het College van Burgemeester en Schepenen van _____ een regularisatievergunning werd afgeleverd (stuk 5 rechtsplegingsdossier).

3. In geval van post factum regularisatie van de gevolgen van een stedenbouwmisdrijf middels een regularisatievergunning impliceert dit dat herstel niet meer kan worden gevorderd, spijs het destijds begane misdrijf blijft bestaan. Het is daarbij zelfs irrelevant dat de regularisatievergunning op het moment van de uitspraak nog niet definitief is geworden (DEBERSAQUES, G., *Handhaving*, in HUBEAU, B. en VANDEVYVERE, W., (ed.), *Handboek ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Die Keure, 2004, p.873, nr.157 en Cass., 27 maart 2001, A.J.T, 2001-2002, 328 met noot P. LEFRANC). De rechtbank stelt aldus vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

Overwegende dat de feiten gepleegd werden in de loop van een periode die een aanvang neemt voor 1.3.2004 en eindigt na 29.2.2004, dient de geldboete met vijfenveertig opdecimes verhoogd.

Bijdrage tot financiering Fonds voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden

Als gevolg van art. 1 van het K.B. van 31 oktober 2005 tot wijziging van het artikel 29, tweede lid van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij de wet van 22 april 1993 en het K.B. van 19 december 2003, wordt het bedrag van 10 EUR gewijzigd in een bedrag van 25 EUR (B.S. 7 december 2005, met ingang van 17 december 2005).

De bijdrage tot de financiering van het Fonds voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zoals bepaald bij artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, is geen straf (Cass., 8 oktober 1996, *Arr. Cass.*,), zodat de rechtbank meteen die gewijzigde bijdrage moet toepassen.

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van art. 2 lid 2, 38, 40, 59, 60 en 65 van het Strafwetboek; art. 1,2,5 en 9 van de besluitwet dd. 28 februari 1947; art. 1,2, 17, 18, 19, 20, 23§1, 2^ob, 25 en 26 van de dierengezondheidswet dd. 24 maart 1987; art. 1,2, 7§1, 20, 26 en 39 van het KB dd. 08.08.1997; art. 2, 3, 12, 37, 56 en 59 van het decreet van de Vlaamse Raad van 2 juli 1981; art. 3, 4, 19, 99§1.6^o, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999; art. 2, 3, 4§1.1^o en 39§2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning; art. 1 en 5 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991; art. 162, 163, 182, 184, 186, 189, 190, 194 en 195 van het wetboek van straffvordering; art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41, 68 van de wet van 15.6.1935; art. 1, 2 en 3 van de wet van 5.3.1952, laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 7.2.2003; art. 28 en 29 van de wet van 1.8.1985, gewijzigd wetten 24.12.1993 en 22.4.2003, K.B. van 19.12.2003 en laatst art. 1 K.B. 31.10.2005; art. 91, 2de lid K.B. 28.12.1950, laatst gew. art. 1 K.B. 11.12.2001; art. 2 en 4 wet 26.6.2000;

Vonnis nr. _____

dd. _____

13 03 2006

art. 1bis, 3, 6, 8 en 14 van de wet van 29.6.1964, gewijzigd bij de Wet van 9.1.1991, de wet van 10.2.1994, de wet van 11.7.1994, de wet van 22.3.1999 en laatst gewijzigd door de wet van 17.4.2002;

DE RECHTBANK, rechtdoende BIJ VERSTEEK:

Verbetert de dagvaarding zoals hierboven omschreven.

1. Verklaart de feiten zoals omschreven onder de tenlastelegging A. bewezen ten laste van de beklaagde.

Veroordeelt de beklaagde voor de tenlastelegging A. tot:

- een gevangenisstraf van ZES MAANDEN, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende drie jaar, en een geldboete van 371,84 EUR (15.000 frank).

2. Verklaart de feiten zoals omschreven onder de tenlasteleggingen B., C., D. en F. bewezen en laste van de beklaagde.

Veroordeelt de beklaagde voor de tenlasteleggingen B., C., D. en F. samen tot:

- een geldboete van 300 EUR, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 1.650 EUR of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

3. Verklaart de feiten zoals omschreven onder de tenlasteleggingen E.1. en E.2. bewezen ten laste van de beklaagde.

Veroordeelt de beklaagde voor de tenlasteleggingen E.1. en E.2. samen tot:

- een geldboete van 250 EUR, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 1.375 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 75 dagen.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordelingen, verplicht tevens de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: DRIEMAAL een bedrag van **25 EUR**, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op driemaal **137,50 EUR**.

Vonnis nr.

dd. 11

Verwijst de beklagde in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op 155,31 EUR.

Legt de beklaagde een **vergoeding** van **25 EUR** op, bij toepassing van artikel 91, 2de lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (*B.S.*, 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

Met betrekking tot de herstelmaatregel :

Verklaart de herstellvordering zoals op 20 augustus 2003 (ontvangen op het parket op 25 augustus 2003) door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur geformuleerd en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom, zonder voorwerp.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebreke aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 160 DRO, huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van **MAANDAG, DERTIEN MAART**
TWEEDUIZEND EN ZES.

Aanwezig: , , alleenzetelend rechter;
 , , substituut-procureur des Konings;
 , , afgevaardigd adjunct-griffier
 () i).